

„Страната на усмивките“ – оперетна приказка за любовта под звездите на Царевец

Златина Димитрова

Представянето на оперетата „Страната на усмивките“ от Франц Лехар на Летния оперен фестивал „Сцена на вековете“ във Велико Търново се превърна в едно от най-романтичните и визуално въздействащи събития в програмата на културния форум. Сред естествения декор на крепостта „Царевец“ спектакълът на Музикално-драматичен театър „Константин Кисимов“ разказа изящна сценична приказка. В нея музика, театър, танц и съвременни визуални технологии се сляха в хармонично и емоционално въздействащо цяло.

Оперетата на Лехар, която е репертоарна гордост за всеки голям музикален театър, поставя високи изисквания както към вокалната интерпретация, така и към драматургичното изграждане на образите. Историята за любовта между виенската аристократка Лиза и китайския принц Су-Чонг прозвуча не като екзотична романтична фабула, а като универсална притча за сблъсъка между култури, за невъзможните компромиси и за цената на избора в името на любовта.

Солистичният състав впечатли с вокална сигурност и сценично присъствие. В ролята на Лиза публиката аплодира Теодора Петрова – емоционално ангажирана и стилово прецизна, а образът на принц Су-Чонг, изграден от Пламен Долапчиев, се отличи с лиричност, вътрешна драматичност и благородство на фразата. Баритонът Никола Иванов внесе лекота и сценичен чар в ролята на граф Густаф фон Потенщайн, а Мирела Ябанджиева като Ми допълни ансамбъла с изразителност и вокална мекота. Актьорите от МДТ придадоха на спектакъла театрална плътност и естественост, допринасяйки за живия сценичен ритъм.

Съществен принос за цялостната художествена стойност на спектакъла има маестро Георги Патриков – диригент-постановчик, чиято интерпретация разкри богатството на музиката на Лехар. Под негово ръководство оркестърът на великотърновския театър постигна фин баланс между оперетната лекота и драматичната дълбочина на партитурата. Темпата бяха гъвкави и сценично мотивирани, фразата – дишаща и елегантна, а връзката между оркестър, солисти и сценично действие – органична и прецизна. Диригентската визия на маестро превърна спектакъла в музикално-драматургично цяло, в което всяка сцена имаше ясно изразена емоционална логика.

Режисьорската работа на Вера Петрова създаде изчистена и поетична сценична рамка, в която действието се движи плавно между реалността, спомена и съня. Сценографията на Мария Колева и впечатляващият 3D мапинг на екипа на electrick.me превърнаха сцената на Царевец в огромен лотосов цвят – символ на любовта, чистотата и крехката хармония между световите. Този визуален пласт не само допълваше действието, но активно участваше в разказа, създавайки магична атмосфера.

Особено силно въздействие имаха костюмите на Християна Михалева-Зорбалиева – 125 изящни сценични облекла, които впечатляват с детайлност, пищност и стилова достоверност. Контрастът между европейската елегантност и стилизираната китайска традиция бе постигнат с вкус и мярка, превръщайки костюмите в равностоен драматургичен елемент на спектакъла. Хореографията на Катя Богданова, прецизната работа на хора под ръководството на Яница Първанова и стабилното оркестрово ядро, водено от концертмайстора Мария Павлова, допълниха усещането за ансамблова завършеност.

Представянето на „Страната на усмивките“ на фестивала „Сцена на вековете“ показва високия художествен потенциал на великотърновския театър и способността му да създава мащабни музикално-сценични проекти, адекватни на изискванията на откритата сцена и на взискателната фестивална публика. Това бе спектакъл, който не разчита единствено на ефекта на средата, а я превръща в съюзник на изкуството – в пространство, където музиката, любовта и човешката съдба звучат с особена сила под откритото небе.